

MINDRE MEDDELELSER.

HØGESANGER. Som Tillæg til Artiklen om *Sylvia nisoria* i D. o. F.'s Tidsskrift, Hæfte 1, kan jeg meddele at Høgesangeren yngler almindelig her ved Ribe; saaledes findes den hvert Aar i Ribe Plantage samt i Klaaby og Tange Plantager; endvidere findes den ynglende i Seem Skov, i Kalvslund Krat, i Hygum Skov eller Krat, samt mange andre Steder. Paa dens stærke Skrig og snærende Sang er den let at kende. I Sommer ynglede den i min Have; Reden fandt jeg ikke, men jeg saa hver Dag Ungerne, 3 i Tallet, blive madede af de Gamle i en Hybenrose som stod i Solen, og hvori Ungerne vel af den Grund plejede at sidde.

FUGLETRÆKKET I EFTERAARET 1906 har været usædvanlig stærkt her ved Ribe. Af Fugle, som aldrig vides sete her før, kan jeg nævne Triel (*Oediconemus crepitans*) og Tengmalms Ugle (*Nyctale funerea*), 1 af hver Art. En Fugl som Vagtlen (*Coturnix communis*), der ellers er meget sjælden, blev i Oktober ofte indleveret til Udstopning; i samme Maaned saas lille Fluesnapper (*Muscicapa parva*).

Lustrupdal pr. Ribe, 10 Januar 1907.

M. CLAUSEN.

FUGLELIVET I ROLD SKOVE. Om Vinteren ere de store Skove omkring Rold meget døde; man ser enkelte Skovskader (*Garrulus glandarius*), smaa Flokke af Mejser, mest Musvit og Sumpmejser (*Parus major* og *P. palustris*), og saa Ravnene (*Corvus corax*). Den hører og ser jeg hver Dag, og den er absolut den større Fugl, som ses hyppigst her om Vinteren, oftere vistnok end f. Eks. Krage (*Corvus cornix*). Saa vidt jeg ved, yngler den paa 3 Steder heroppe, og det synes, at Skovene ikke have Plads til flere. — Da jeg iaftes gik hjem, hørte jeg utydeligt et underligt stærkt Skrig, og da jeg sneg mig efter Lyden, saa jeg en Flok Ravne, som havde taget Nattesæde i nogle høje Bøge; jeg talte 17, men der var flere vistnok mindst 25; jeg kom helt hen under Træerne, i hvilke de sad og saa længe paa dem; en enkelt fløj bort uden Varselskrig, men først da jeg kaldte paa min hvide Hund, og den kom springende, blev der Liv i Flokken, som med Skrig og Skraal slog ned om Ørene paa mig og Hunden og dernæst

forsvandt. — For et Par Aar siden saa jeg en lignende Flok i Midtjylland.

Den store Hornugle (*Bubo maximus*) er nu vistnok helt forsvunden fra Skovene; en af Skytterne, som har haft en tam Hornugle og altsaa kender dens Skrig nøje, mener dog at have hørt den ifjor. Det sidste Eksemplar blev set for 5 Aar siden en Septemberdag; den sad trykket ind mod en gammel Bøg og lod lagttageren ganske uænset. — Havørnen (*Haliaëtus albicilla*) ses hvert Aar ved Reden, men den har ikke ynglet de sidste 5—6 Aar, eller maaske det er endnu længere siden, den sidst havde Unger. Derimod yngler den sorte Stork (*Ciconia nigra*) ret almindeligt her; næsten hvert Par har 2 Reder, som de skifte med, og Rederne sidde ofte meget lavt, hyppigt kun 7—8 Alen fra Jorden. Glenten (*Milvus iclinus*) ses her yderst sjældent, og den yngler ikke heroppe. Derimod yngler Natravnen (*Caprimulgus europæus*) meget almindeligt paa Lyngsletterne i Skovens Udkanter, og dens Snurren høres stadig om Sommeren. Ogsaa Skovsnuppen (*Scolopax rusticula*) yngler her hvert Aar, og man ser den paa Sommeraftener ofte trække.

Det synes at være farligt at give Meddelelser om sjældnere Fugles Ynglesteder, da Redeplændrere gaa efter saadanne Oplysninger; jeg skal derfor tilføje, at Æggesamlere behandles paa en meget ublid Maade heroppe, baade i Skoven og senere i Retten.

Skørping, 28 Februar 1907.

C. WEISMANN.

OVERVINTRENDE SNEPPER. Her i Almindingen overvintrer hvert Aar en Del Skovsnupper (*Scolopax rusticula*); jeg har saaledes i denne Vinter set Snepper næsten hver Dag; de vare at træffe paa bestemte Steder i aabne Grøfter og ved Kilderne. Vinteren iaar har været stræng for de stakkels Fugle, men jeg tror dog, de have klaret sig, og nu vi have faaet Tøvejr og snart gaa ind i Marts Maaned med den varmende Sol, er forhaabentlig for denne Gang det værste overstaaet.

Lindesbjerg (Bornholm) i Februar 1907.

N. JENSEN-TUSCH.

LUNDER OG KRABBEDYKKERE. En Mængde Lunder (*Fratercula arctica*) og Krabbedykkere (*Mergulus alle*) ere i denne Vinter drevne i Land her paa Havkysten, alle i udtæret

Tilstand og døde af Sult. Den første Lunde indleveredes til Udstopning hos mig 6 December. Flest Fugle fandtes fra Midten til Slutningen af Januar, da jeg ofte fik 4—5 Stkr. daglig til Udstopning. Enkelte fandt ogsaa Vej ind i Limfjorden; saaledes blev 9 Januar af nogle Fiskere i Fæggesund fanget en Lunde, der var saa udmattet af Sult, at den straks efter døde. I Thisted Bredning fangede en Dag nogle Fiskere en Krabbedykker, som ogsaa døde kort efter at den var fanget.

Thisted i Februar 1907.

M. EWALD HANSEN.

ANMELDELSER.

R. MÜLLER:

VILDTET OG JAGTEN I SYDGRØNLAND.

(A. Hagerup, Kbhvn. 1906).

De første 141 Sider af dette omfangsrige Arbejde handle om Fjervildtet, og skønt Forfatteren i sin Fortale udtrykkelig fastslaaer, at han skriver som Jæger for Jægere, ikke som Zoolog for Zoologer, ville sikkert mange af dette Tidsskrifts Læsere have Fornøjelse af at gøre Bekendtskab med R. Müllers Bog. Det er Erfaringer fra et over 20-aarigt Ophold i Grønland, der her fremkomme, og Skildringens Friskhed og Troværdighed kan ikke undlade at fængsle den, der har Sans for vild Natur og Fugleliv; at der paa forskellige Punkter kan rejses videnskabelige Indvendinger, betyder da ikke stort, saa meget mere som Forfatteren jo selv afvæbner saadan Kritik i Fortalen; snarere vil det hænde selv den mere indgaaende Fuglekundige, at han — som Müller haaber — finder Ting i Bogen, vel værd at lægge Mærke til.

Blot en Bemærkning. Det kan maaske synes vel frejdigt af den, der aldrig har været i Grønland, at ville tale med om et saadant Spørgsmaal som Ederfuglens Aftagen; men Forfatteren af disse Linier kan dog ikke undertrykke sin Tvivl om det berettigede i at bedømme Fuglens Antal alene efter den indsamlede Dunmængde. Mon det ikke giver et for mistrøstende Resultat? E. L. S.

VIDENSKABELIGE MEDDELELSER FRA DEN NATURHISTORISKE FORENING I KØBENHAVN 1906.

Aargangen indeholder Beretning om en ornithologisk Udflugt til Saltholmen 27 Maj under Ledelse af Viceinspektør Winge, der omtaler det rige Liv af Vade- og Svømmefugle, man endnu kan blive Vidne til paa Saltholmen. Naar der staar »Tilfældigvis iagttoges ikke Stenvender og Dvergterne, der vides at yngle paa Øen«, saa er det for den førstes Vedkommende næppe nogen Tilfældighed; talrig har den ikke ynglet paa Øen i den sidste